

kratiske dialog og diskussion, vi skal sikre, at folk er ordentligt med. Derfor går jeg ud fra, at de politiske partier vil kvittere for den forbedrede støtte ved at forny sig selv, forny sig organisatorisk gennem en bedre dialog med befolkningen og ved større åbenhed.

Nu til det internationale. Danmark overtog i februar formandskabet i det nordiske samarbejde, hvor hovedopgaven er at føre reformerne i det nordiske samarbejde ud i livet og ikke mindst at sikre et endnu mere dynamisk samarbejde i harmoni med den bredere europæiske udvikling.

Også set i nordisk lys var det en stor dag, da svenskerne, finnerne og østrigerne kom med i Den Europæiske Union den 1. januar. Det sammenfald, som vi jo ved, at der er i vore synspunkter om mange, mange af de vigtigste spørgsmål, vil være til gevinst for Danmark, for Norden og for Europa.

Det er et rigtig godt tegn, at Europaaftalerne med de tre baltiske lande nu er på plads, for dermed er Estland, Letland og Litauen kommet på omdrejningshøjde med de øvrige central- og østeuropæiske lande.

Der skal kun være én division i Europa, som er lig med alle de lande, der har opnået Europa-aftaler, og som dermed ligestiller de lande, når forhandlingerne skal i gang. Der vil være forskelle i overgangsordninger, men det er den samme division, det er den samme klub, det er de samme rettigheder og pligter.

Sammen med Sveriges og Finlands medlemskab giver dette samtidig perspektiv til virkeliggørelse af et nært økonomisk og politisk samarbejde omkring Østersøen, hvor et helt nyt blomstrende Østersøområde tegner sig foran os.

Men den største udfordring, Europa står over for mod år 2000, er EU's udvidelse med landene i Central- og Østeuropa, og her må vi ikke ryste på hånden. Udvidelsen er en enestående mulighed for de europæiske lande til med egne midler og med egen kraft at fremme fred og stabilitet på det europæiske kontinent.

Hvor den hårde sikkerhedspolitik gennem fyrrer år prægede Europa, er det nu langt overvejende den bløde sikkerhedspolitik, som rummer muligheder og perspektiver. Det bliver et langt og sejt arbejde for os alle – så vel for Europa som for de kommende medlemslande – men det er en opgave, der er en stor indsats værdig, og det er en helt nødvendig opgave.

Udvidelsen bliver naturligvis også det store, altoverskyggende tema på regeringskonferen-

cen i 1996. Alle er enige om, at udvidelsen af EU skal på plads, men det bliver ingen nem forhandling. Til gengæld rummer perspektivet enorme muligheder, både når det gælder gensidig økonomisk fremgang og politisk og sikkerhedspolitisk stabilitet i bred forstand.

Forberedelserne til regeringskonferencen er nu ved at falde på plads: EU's institutioner har hver især fremlagt deres rapporter om deres erfaringer med Traktaten. Det danske Sikkerheds- og Nedrustningspolitiske Udvalg har sidste måned afgivet sin redegørelse om Danmarks sikkerhedspolitiske situation. Udenrigsministerens analysearbejde om regeringskonferencens dagsorden er næsten færdig og vil blive fremlagt den 9. juni, og endelig går EU's udenrigsministres personlige repræsentanter i disse dage i gang med deres del af arbejdet.

Regeringen lægger meget vægt på, at befolkningen er med hele vejen igennem. Det er derfor vigtigt, at den debat, der allerede er i gang, fortsætter, og at der afsættes den nødvendige tid til diskussion, før det danske forhandlingsgrundlag udarbejdes, og før regeringskonferencen starter, men også under regeringskonferencens forløb.

Regeringen sigter imod et bredt flertal i dette arbejde, for perspektivet i regeringskonferencen er jo kolossalt vigtigt for Danmark. Det er Europa i det 21. århundrede, som er i støbeskeen.

Europa, ja, og så hele verden: På verdenstopmødet om social udvikling i København i marts fik FN sat de afgørende sociale og udviklingspolitiske spørgsmål på den internationale dagsorden: Fattigdomsproblemer og arbejdsløshed, udviklingslandenes gældsproblemer, den internationale sociale samhørighed – kort sagt solidariteten. På det sociale topmøde fik vi i virkeligheden skabt det første skrøbelige fundament til verdens sociale grundlov.

Signalet var klart og tankevækkende. Markedsøkonomisk vækst siver ikke automatisk ned gennem samfundet og bliver til gavn for alle mennesker. Det kræver politiske holdninger, mod og handling at sikre det, det kræver tilvalg og fravalg, og det kræver faktisk et vel-færdssamfund og international solidaritet. Se, det var det egentlige signal fra det sociale topmøde i København, og det er regeringen helt og aldeles enig i, det er faktisk vores grundholdning.

Opfølgningen af topmødet er en sag af allerhøjeste prioritet, som regeringen vil engagere sig 100 procent i, og vi vil gøre status omkring dette arbejde i begyndelsen af det nye år.